

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. februar 2020.godine
Br. ref.:RK 1518/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučajevima br. KI86/19, KI87/19, KI88/19, KI89/19, KI90/19 i KI91/19

Podnosilac

Ibrahim Zenuni i 5 drugih

**Ocena ustavnosti 6 rešenja Vrhovnog suda Kosova donetih u periodu
od 7. februara do 4. aprila 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosioc zahteva

1. Zahtev KI86/19 je podnet od strane Ibrahim Zenuni; zahtev KI87/19 je podnet od strane Ibrahim Beka; zahtev KI88/19 je podnet od strane Rushit Vojvoda; zahtev KI89/19 je podnet od strane Fazli Aliu; zahtev KI90/19 je podnet od strane Sabedin Deliu i zahtev KI91/19 je podnet od strane Mehdi Ferizi.

2. Svi navedeni iznad (u daljem tekstu: podnosioci zahteva) žive u opštini Srbica, a pred Ustavnim sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud) ih zastupa Jahir Bejta, direktor društva "Ngritja e Zerit".

Osporena odluka

3. Podnosioci zahteva osporavaju 6 sledećih odluka Vrhovnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni Sud):
 1. Ibrahim Zenuni - Rešenje Rev. nr. 18/2019 od 11. februara 2019. godine;
 2. Ibrahim Beka - Rešenje Rev. nr. 25/2019 od 7. februara 2019. godine;
 3. Rushit Vojvoda - Rešenje Rev. nr. 26/2019 od 11. februara 2019. godine;
 4. Fazli Aliu - Rešenje Rev. nr. 58/2019 od 13. marta 2019. godine;
 5. Sabedin Deliu - Rešenje Rev. nr. 81/2019 od 4. aprila 2019. godine;
 6. Mehdi Ferizi - Rešenje Rev. nr. 24/2019 od 7. februara 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima se smatra da su povređena prava podnosilaca zahteva zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLjP) i člana 15 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, na članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2018 (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred sudom

6. Dana 3. juna 2019. godine, podnosioci zahteva su podneli svoje zahteve pred Sudom.
7. Dana 18. juna 2019. godine, Predsednica suda je za predmet KI86/19 imenovala sudiju Remzie Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban.

8. Dana 18. juna 2019. godine, u skladu sa stavom (1) pravila 40 (Spajanje i odvajanje zahteva) Poslovnika o radu, predsednica Suda je naložila spajanje zahteva KI87/19, KI88/19, KI89/19, KI90/19 i KI91/19 sa zahtevom KI86/19.
9. Dana 11. jula 2019. godine, Sud je obavestio podnosioc zahteva o registraciji i spajanju zahteva. Istog dana, Sud je takođe obavestio i Vrhovni sud o registraciji zahteva i njihovom spajanju.
10. Dana 16. januara 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Između 6. juna 2011. godine i 16. oktobra 2013. godine, podnosioci zahteva su na individualan način podneli tužbe pred Osnovnim sudom u Mitrovici - Odeljenje u Srbici (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv Vlade Republike Srbije, a radi kompenzacije materijalne i nematerijalne štete koja im je prouzrokovana tokom rata, između 1998. i 1999. godine.
12. Tokom perioda 25. septembar 2011. godine - 16. oktobar 2015. godine, Osnovni sud je, pojedinačnim odlukama, odbacio tužbe podnosilaca zahteva i proglasio se nenadležnim za odlučivanje.
13. Podnosioci zahteva su podneli pojedinačne žalbe protiv odluka Osnovnog suda, pred Apelacionim sudom, zbog ozbiljnih povreda odredbi parničnog postupka. Podnosioci su tražili da se odluke Osnovnog suda ponište i da se zahtevi podnosilaca zahteva proglase prihvatljivim.
14. Između 9. januara 2015. godine i 29. novembra 2018. godine, Apelacioni sud je doneo odvojene odluke gde je odbio svaku žalbu podnosilaca zahteva i gde je potvrdio odluke Osnovnog suda.
15. Svaki od podnosilaca zahteva je, na pojedinačan način, podneo poseban zahtev za reviziju pred Vrhovnim sudom, navodeći da postoje ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka. Oni su tražili da se njihovi zahtevi za reviziju usvoje, da se ponište odluke Apelacionog suda i Osnovnog suda i da se njihova pitanja vrate Osnovnom sudu na ponovno razmatranje. Podnosioci zahteva su naveli da postoje druge odredbe Zakona o parničnom postupku kojima se reguliše pitanje nadležnosti za njihove predmete. Između ostalog, po njihovim navodima, u ovom slučaju se trebaju primeniti odredbe člana 28 Zakona o parničnom postupku koje govore o nadležnostima sudova u sporovima sa međunarodnim elementima.
16. Između datuma 7. februara i 4. aprila 2019. godine, Vrhovni sud je doneo odvojene odluke, odbijajući zahteve za reviziju za svakog od podnosilaca zahteva kao neosnovane. Glavni argument Vrhovnog suda, u svakoj od ovih odluka, je bio sledeći:

“Drugostepeni sud je pravilno primenio odredbu iz člana 18.3. ZPP-a kojim je predviđeno da „Kada sud tokom procesuiranja stvari konstatuje da za rešenje spora nije nadležan sud nego neki drugi državni organ, onda će se to

*proglasiti nekompetentnim, proglasiti će nevažećim sve izvršene proceduralne postupke i odbaciti će tužbu koja joj je podneta[...]. Po mišljenju Vrhovnog suda Kosova, zbog činjenice da u konkretnom slučaju, dolaze do izražaja norme kolizije zakona, pod kojim se utvrđuje nadležnost bilo kojeg suda druge zemlje, i na osnovu odredbe iz člana 28.2. ZPP-a, kada je reč o sporovima sa stranim elementima, domaći sud je nekompetentan samo ako ova međunarodna kompetentnost proizilazi iz nekog međunarodnog sporazuma ili od samog zakona.
[...].”*

Navodi podnosilaca zahteva

17. Navodi podnosilaca zahteva su identični, stoga, Sud ih predstavlja kao iste tvrdnje.
18. Podnosioci zahteva tvrde da su odluke Vrhovnog suda povredile njihova prava zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita Prava] Ustava, članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a i članom 15 UDLJP-a.
19. Podnosioci zahteva imaju tri kategorije glavnih tvrdnji: (i) primena principa “*per loci*” [*ratione loci*], i po podnosiocima zahteva, to podrazumeva da redovni sudovi imaju nadležnost za razmatranje tužbi na osnovu mesta gde se desila šteta; (ii) obaveza za primenu međunarodnih standarda u vezi sa ljudskim pravima od strane redovnih sudova; (iii) njihovo pravo na sudsku zaštitu prava i pravo na pristup pravdi.
20. Podnosioci zahteva se u početku pozivaju na pitanje teritorijalne nadležnosti, (odnosno principa “*per loci*”) i navode da su redovni sudovi “*pogrešno primenili zakon na koji su se pozvali za teritorijalnu nadležnost Osnovnog suda [...], jer, sud koji je teritorijalno nadležan za rešavanje pravnih pitanja je uvek sud na čijoj teritoriji je izvršen zločin, moralna ili materijalna šteta! Ova definicija validnog pravnog stava se tiče i interesa oštećene strane, principa ekonomije u sudskim i upravnim postupcima, i u skladu je sa međunarodnim principom - per loci, usmeravanje tužbi na osnovu mesta gde je zločin izvršen*”.
21. Dalje, podnosioci zahteva se pozivaju na neke primere iz međunarodne prakse gde je, po njima, žrtvama Drugog svetskog rata bilo dozvoljeno “*da podnesu individualne tužbe pred domaćim sudovima za kompenzaciju štete koja je prouzrokovana od strane Nemačke*”. S tim u vezi, oni su naveli da u predmetima Grčke i Italije, individualnim licima je data mogućnost da zatraže kompenzaciju za “*štetu prouzrokovanu od strane Nemačke tokom Drugog svetskog rata, u skladu sa međunarodnim principom ‘per loci’*”.
22. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 21. stav 1. Ustava, tvrde da redovni sudovi “*nisu primenili unapređene međunarodne standarde za ljudska prava. Jedan od standarda je davanje mogućnosti oštećenoj strani za iniciranje pitanja kompenzacije moralne i materijalne štete koja je prouzrokovana kao rezultat direktnog delovanja od strane srpskih vlasti [...]*”.

23. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 22. Ustava, navode da dok *“ljudska prava koja su zagarantovana Konvencijama, međunarodnim sporazumima i instrumentima, imaju prioritet u slučaju neslaganja sa zakonima i drugim odredbama javnih organa”*, odnosno, *“podnošenje tužbi pred domaćim sudovima se zasniva i na članu 6 EKLJP-a i tačku 15 UDLJP-a [...]”*.
24. Podnosioci zahteva takođe tvrde da *“Obaveza primene Ženevske konvencije iz 1994. godine, je predviđena takođe Međunarodnim Humanitarnim Zakonom na Kosovu”*. Po podnosiocima, redovni sudovi su povredili ustavne odredbe jer nisu primenili odredbe međunarodnih konvencija, kao kategoriju unutrašnjeg pravnog reda.
25. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 54. Ustava, takođe izjavljuju da im je *“osporeno pravo na sudsku zaštitu prava, pravo na pristup pravdi na međunarodnom nivou kao i institucionalne garancije za zaštitu ljudskih prava”*.
26. Na kraju, podnosioci zahteva traže od Suda da se odluke redovnih sudova ponište.

Ocena prihvatljivosti zahteva

27. Sud prvo ispituje da li su zahtevi ispunili uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i predviđeni Poslovníkom o radu.
28. Kao početna napomena, Sud primećuje da je predmetna stvar ovih spojenih zahteva kao i tvrdnje koje su navedene u ovim zahtevima, su slične sa jednom grupom zahteva za koje je Sud već doneo odluku (vidi, *mutatis mutandis*, predmete Ustavnog suda, KI73/17, KI78/17 i KI 85/17, *Istref Rexhepi i 28 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. oktobra 2017. godine, predmete KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17 *Mala Mala, Ali Salihu, Nuriye Beka i Xhevat Xhinovci*, Rešenje o neprihvatljivosti od 10. januara 2018. godine, i predmete br. KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18 *Fehmi Hoti i 15 drugih*, Rešenje o neprihvatljivosti od 19. februara 2019. godine, sve predmeti od “Ngritja e Zerit”; vidi takođe relevantne zakonske odredbe citirane u tim predmetima).
29. Vraćajući se na okolnosti konkretnih predmeta, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

30. U nastavku, Sud se poziva na član 47. [Individualni zahtevi], član 48. [Tačnost podneska], član 49. [Rokovi] i član 50. [Povraćaj u pređašnje stanje] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

31. Dalje, Sud se poziva i na Poslovnik o radu, odnosno stav (2) pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], koji određuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

32. Sud utvrđuje da su svi podnosioci zahteva ovlašćene strane, koje osporavaju akt javnog organa, nakon što su iscrpeli pravna sredstva na raspolaganju. Podnosioci zahteva su takođe pojasnili u vezi sa pravima i slobodama za koje oni tvrde da su im povređena, u skladu sa članom 48. Zakona i podneli su zahtev u skladu sa rokom navedenim u članu 49. Zakona i pravilu 39 (1) (c) Poslovnika o radu.
33. Pored toga, Sud razmatra da li zahtev podnosioca ispunjava uslov prihvatljivosti propisan u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu. U tom smislu, Sud podseća da podnosioci zahteva tvrde da su im redovni sudovi povredili nekoliko prava zaštićena Ustavom, EKLJP-om i UDLJP-om, posebno naglašavajući pravo na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na sudsku zaštitu prava.
34. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi pogrešno primenili zakon na snazi kada su se pozvali na mesnu nadležnost Osnovnog suda. Oni, dalje, navode da je sud na čijoj je teritoriji naneta šteta nadležan sud za suđenje u njihovim slučajevima. Shodno tome, prema podnosiocima zahteva, njima je uskraćeno pravo na sudsku zaštitu i pristup pravdi.

35. Sud smatra da se navodi podnosilaca zahteva, u suštini, odnose na tumačenje redovnih sudova određenih zakonskih odredbi koje regulišu njihovu mesnu nadležnost, odnosno nadležnost da se bave tužbama podnosilaca zahteva.
36. Sud ističe svoj opšti stav da pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, kao i relevantna zakonska tumačenja, u suštini, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava garantovanih Ustavom i shodno tome, on ne može postupati kao sud "četvrtog stepena" (vidi, *mutatis mutandis*, u vezi sa principom subsidijarnosti, presudu Evropskog suda za ljudska prava od 16. septembra 1996. godine, *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, stav 65, vidi, takođe, *mutatis mutandis*, u vezi sa doktrinom "četvrtog stepena" slučajeve Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33; kao i spojene predmete KI73/17, KI78/17 i KI85/17, podnosilac zahteva *Istref Rexhepi i 28 drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. novembra 2017. godine, stavovi 46 i 47).
37. U ovom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud razmotrio navode podnosilaca zahteva u vezi sa tumačenjem relevantnih zakonskih odredaba od strane Apelacionog suda i Osnovnog suda, u vezi sa nadležnošću za suđenje u slučajevima podnosilaca zahteva.
38. Vrhovni sud je, tokom razmatranja navoda podnosilaca zahteva, obrazložio da su Osnovni sud i Apelacioni sud pravilno primenili odredbe Zakona o parničnom postupku kada su utvrdili da nisu imali nadležnost da sude u ovim sudskim slučajevima. Stoga, Vrhovni sud je odbacio navode podnosilaca zahteva i obrazložio je da je opšta mesna nadležnost na sudu na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, a koje nije na teritoriji sudova Kosova.
39. Dakle, u nekoliko svojih slučajeva (vidi, na primer, rešenje u slučaju Rev br. 18/2019), Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio:
- "[tužbom je tužena Republika Srbija – Vlada R. S. u Beogradu, za nadoknadu štete (dakle, u ovom konkretnom slučaju reče je o imovinsko-pravnom sporu strane države) a za taj spor domaći sud nije nadležan da donosi odluke, stoga, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su nižestepeni sudovi na pravilan način primenili odredbe člana 18.3 i člana 39 stav 1 i 2 ZPP-a, kada su se proglasili nenadležnim da sude u ovom pravnom pitanju i kada su odbacili tužbu tužioca, jer je sedište Skupštine Republike Srbije, tako da, za odlučivanje po ovom pravnom pitanju nije nadležan sud republike Kosova jer se sedište Skupštine Republike Srbije, kao tužene strane, ne nalazi na teritoriji sudova Republike Kosova]."*
40. Sud smatra da su zaključci Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda doneti nakon detaljnog razmatranja svih argumenata i tumačenja predstavljenih od strane podnosilaca zahteva. Na taj način, podnosiocima zahteva je pružena mogućnost da u svim fazama postupka predstave argumente i pravna tumačenja, koje smatraju važnim za njihove slučajeve.

41. Shodno tome, Sud zaključuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celosti, bili pravični i da se ne može argumentovati navod o proizvoljnom zakonskom tumačenju od strane redovnih sudova.
42. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa "*pravom na sudsku zaštitu i pristup sudu*", Sud ističe i praksu Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) na koju je obavezan da se poziva prema članu 53. Ustava. Na osnovu poslednjeg, Sud takođe ističe i svoju praksu koja je izgrađena na sudskog praksi ESLJP-a gde je navedeno da postoje proceduralne prepreke koje nameće načelo suverenog imuniteta država - kao jedan od osnovnih načela međunarodnog javnog prava - u odnosu na sudske postupke koji se mogu sprovesti protiv države u unutrašnjim sudovima druge države (vidi spojene predmete Ustavnog suda, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, podnosilac zahteva Fehmi Hoti i 15 drugih, rešenje o neprihvatljivosti od 30. januara 2019. godine, stavovi 58 i 59, vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a koji su citirani u gore navedenim predmetima Ustavnog suda, *Jones i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 14. januara 2014. godine; *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 21. novembra 2001. godine).
43. Pored toga, u slučaju *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, ESLJP je argumentovao sledeće: "*Pravo na pristup sudu može biti predmet ograničenja, ako ne pripada suštini prava. Takva ograničenja treba da slede legitimni cilj i da su proporcionalna. Priznanje suverenog imuniteta država u građanskim postupcima slede legitimni cilj poštovanja međunarodnog prava [...]. Sto se tiče proporcionalnosti, koliko je moguće, Konvencija treba da se tumači u skladu sa drugim pravilima međunarodnog prava, uključujući i ona koja se odnose na imunitet država. Dakle, mere preduzete od strane države koje odražavaju opšta pravila međunarodnog prava o imunitetu država, u načelu, ne mogu da se posmatraju kao neproporcionalno ograničenje prava na pristup sudu*". Takav stav, sto se tiče pritiska između načela suverenog imuniteta država i prava na pristup pravdi (sudu) je naglašen i u Međunarodnom sudu pravde (vidi, na primer, slučaj *Nemačka protiv Italije*; Grčka kao posrednik, presuda od 3. februara 2012. godine).
44. U smislu gore navedenih argumenata, Sud smatra da je važno istaći činjenicu da redovni sudovi Kosova nisu razmatrali, odnosno nisu sudili u vezi sa pravom podnosioca zahteva da traže naknadu štete, već samo u vezi sa mesnom nadležnošću sudova Kosova za sprovođenje postupka protiv jedne druge države.
45. Pozivajući se i na navode podnosioca zahteva u vezi sa primenom Ženevske konvencije u njihovim sudskim slučajevima, Sud primećuje da su se podnosioci zahteva samo pozvali na tu Konvenciju, ali nisu pružili dalje argumente u vezi sa tim navodom (vidi, u vezi sa poslednjom nadležnošću u tom pravcu, spojene predmete Ustavnog suda, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirano iznad, stav 61).
46. Sud naglašava svoj opšti stav da sama činjenica da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom odluka Vrhovnog suda ili drugih redovnih sudova, kao i samo

pominjanje članova Ustava ili međunarodnih instrumenata, nije dovoljna da se postavi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju da su navodi obrazloženi i da postoje ubedljivi argumenti (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, *Abdullah Bajqinca*, KII36/14, stav 33).

47. Sud takođe primećuje da su iznete činjenice i navodi podnosilaca zahteva gotovo identični sa nekoliko prethodnih zahteva o kojima je Sud odlučio da su neprihvatljivi, kao očigledno neosnovani, na ustavnim osnovama (vidi, u vezi sa poslednjom nadležnošću u tom pravcu, spojene predmete Ustavnog suda, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirano iznad, KI73/17 KI78/17 i KI85/17, citirano iznad, KI KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI 121/17 citirano iznad, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirano iznad). Svi ovi zahtevi su tvrdili skoro iste navode kao i zahtevi tretirani u ovoj odluci i, kao i u tim slučajevima, i u ovim spojenim slučajevima Sud smatra da se isti trebaju proglasiti neosnovanim po ustavnim osnovama.
48. Kao rezime, Sud smatra da zahtevi podnosilaca ne dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima izazvali povredu njihovih prava zagarantovanih Ustavom, odnosno članovima 21. [Opsta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i članom 6. EKLJP-a i članom 15. UDLJP-a.
49. Kao rezultat, zahtevi su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama i proglašavaju se neprihvatljivim, kako je to određeno u članu 113.7 Ustava i dalje navedeno u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava i pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, dana 16. januara 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

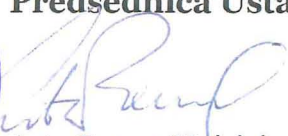
- I. DA PROGLASI zahteve neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzie Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi